

„Mamica!“

„Franček!“ je zadehtelo, kakor bi se napolnil z vijolicami zrak, zazvenelo je, kakor bi narahlo raztresel cekine.

In že je bil Franček v mamičinem objemu, ki mu je z mehko roko gladila lase in mu s toplimi ustnami dahnila poljub na čelo. In pravila mu je:

„Zdaj mi je dobro, moj Franček! In tudi tebi bo dobro, ko prideš k meni, in prideš gotovo, ker dober boš, in jaz ti bom stala ob strani. Prideš k meni, ki sem v nebesih. In tvoja zasluga je, Franček moj, da sem v nebesih že zdaj. Tvoja molitev je danes prišla do ušes nebeškega Očeta; nasmehnil se je dobrotljivo ter mignil svojemu angelu, da me dvigne do nebeškega trona. Ti moj dobri Franček, zahvaljen, zahvaljen!“

In zopet je božala topla roka, poljubile so tople ustnice . . . Franček pa je gledal svetlo postavo z zlatimi lasmi in s tako milim pogledom v oči pa s tako ljubim nasmehom na ustnicah . . .

„Mamica,“ so šepetale njegova ustna, in to šepetanje je slišal oče, ki je sedel pri postelji pa gladil mehke Frančkove lase.

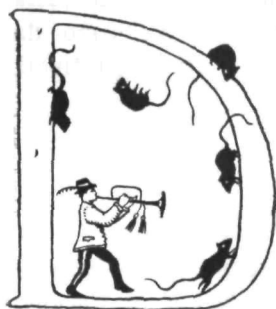
„Spavaj, dete,“ je govoril možak, „saj jutri gre zopet tvoja pot nazaj k tujcem, k tuji skledi . . .“



FRAN VOGLAR:

## Iz ruskih knjig.

### Lev in psiček.



Ivje zverine v mestu so kazali in za gledanje pobirali denar ali pse in mačke za hrano zverinam. Človek si je želel videti zverine; ugrabil je na ulici psička in ga prinesel v zverinjak. Pustili so ga gledati, a psička so vzeli in ga vrgli v kletko k levu, da bi ga snedel.

Psiček je skrčil rep in se stisnil v kot kletke. Lev je stopil k njemu in ga povohal.

Psiček je legel na hrbet, iztegnil tačice in mahal z repom.

Lev ga je sunil s taco in ga prevrnil.

Psiček je vskočil in se postavil pred levom na zadnje noge.

Lev je gledal na psa, zmajal z glavo semtertja ter se ga ni dotaknil. Kadar je gospodar vrgel levu mesa, je lev odtrgal kos mesa in ga dal psu.

Zvečer, kadar je legel lev spat, je psiček legel zraven njega in mu položil svojo glavo na šapo.

Od tega časa je živel psiček v eni kletki z levom. Lev mu ni ničesar storil, ga je krmil, je spal z njim skupaj, a časih se tudi potrgal z njim.

Nekoč pride gospod v zverinjak in je spoznal svojega psička; rekel je, da je psiček njegov in prosil gospodarja zverinjaka, da mu ga odda.

Gospodar mu ga je hotel izročiti, a ko so začeli klicati psička, da bi ga vzeli, se je lev razjezil in zarjul.

Tako sta preživela lev in psiček vse leto v eni kletki.

Čez leto dni je psiček zbolel in poginil. Lev je nehal jesti, a vedno vohal in lizal psička in ga suval s taco. Ko je spoznal, da je psiček poginil, je hipoma vzkočil, se razsrdil, začel švigati z repom, se vrgel ob steno kletke in začel grizti zapah in tla.

Ves dan se je metal po kletki in rjovel; potem je legel poleg mrtvega psička in utihnil. Gospodar je hotel odnesti psička, a lev ni nikogar pustil do njega.

Gospodar se je domislil, da lev pozabi svoje gorje, ako mu da drugega psa. Spustil je k njemu v kletko živega psička; toda lev ga je hipoma raztrgal na kosce.

Potem je objel s svojimi tacami mrtvega psička in tam preležal pet dni. Šesti dan je tudi lev poginil.

### Prepir med drevesi.

Prepirala so se drevesa med seboj, kdo izmed njih je koristnejši. Hrast je rekel: „Jaz sem car vseh dreves. Moje korenine rastejo globoko v zemljo, mene komaj trije možje objamejo, a vrh gleda v nebo; listi so izrezani, veje pa — kakor bi bile vlite iz železa. Ne klanjam se burjam, nevihte me ni strah!“ Slišala je jablana, kako se je bahal hrast, in je dejala: „Ne bahaj se dosti, hrastič! Resnica je, da si velik in debel, a na tebi raste le nekaj želoda za uteho svinjam. Glej moja rumena jabolka; celo na carski mizi bivajo!“ — „Bahajta se, bahajta!“ je rekla smreka, „pride zima in oba bosta gola stala in zmrzovala, a na meni ostanejo vse zelene igle. Ne samo, da nisem krasna v teh iglah, ampak brez mene bi ljudje niti ne mogli živeti, jaz jim peči kurim in zidam izbe.“

### Potnik.

Na krasnem posestvu, ki ni od njega v sedanjih časih ostalo niti sledi, je živel bogat knez. Potratil je mnogo denarja za nepotrebno olepšanje svojega gradu in parka, a ubožcem je storil malo dobrega. Nekoč je slučajno prišel v grad potnik in prosil prenočišča. Knez je zavrnil njegovo prošnjo in ošabno rekel: „Tu ni gostilnice!“ Nato je rekel potnik: „Dovolite mi odgovoriti samo na tri vprašanja?“ — „Izprašuj, kolikor ti je drago,“ je odvrnil knez, „na vsa vprašanja ti dam odgovor.“

In potnik je vprašal: „Kdo je užival pred vami to imetje?“

„Oče moj,“ je odgovoril knez.

„A kdo je prebival pred njim?“ je nadaljeval potnik.

„Pred njim je prebival moj ded.“

„A kdo bo užival za vami?“

„Nadejam se, da moj sin.“

„Tedaj,“ je nadaljeval potnik, „če je vsak živel na tem posestvu samo gotov čas, a potem je moral zapustiti svoje mesto drugemu, no, kdo ste vi vsi, če ne gosti, a dom vaš, če ne zares gostilnica? — Ne trosite pa tako mnogo denarja za olepšavanje svojega začasnega prebivališča, pomagajte rajši ubogim!“

Knezu je segla beseda potnikova do srca; dal mu je zavetišče in od tega časa je pomagal vsekdar v obilni meri ubožcem.



## Tožba.

*Spet začel pisati  
sem brez konca, kraja,  
da pregnal bi dolg čas,  
ki me zdaj obdaja.*

*Kako se godi mi,  
meni le je znano,  
v dalji pa družina  
joka se za mano.*

*Sam, oh, sam sem tukaj  
zdaj na pozna leta,  
vsa družina šla je,  
kjer se več obeta . . .*

*A rojaki „blagi“  
zlobno se smejiyo,  
pač nezgod se drugih  
vselej veselijo!*

*Fr. Rojec.*



PAVEL STRMŠEK:

## Jelen in volk.



re nekega dne jelen k potoku, da si ugasi žejo. Kar se prikaže onstran potoka izza grma volk in govori: „Dragi jelen, nikar se me ne boj, pridi rajši semkaj k meni, da se tudi midva prijateljski objameva, zakaj vedi, danes se je sklenil vesoljni mir med živalmi.“

Premeteni jelen pa, sluteč, da zver ne govori resnice, vzdigne glavo ter pravi: „Ravno prav, da si mi to povedal! Tedaj pa nama ni treba bežati odtod. Vidim namreč, da prihajajo na oni strani proti tebi

lovski psi.“

Komaj pa jelen to izusti, že se okrene volk, a še reče: „Morda pa psi še ne vedo, kar so sklenile živali na zboru.“ Nato pa se spusti v goščavo. Jelen pa mirno pije dalje potočnico, vesel, da se je tako lahko rešil požrešnega volka.

